

İlk Buluşma

Shakespeare bize pek anlatmak istemedi ama Romeo ve Juliet de zehirlere bulaşmadan çok önce Verona arenasını yakınlarındaki bir barda buluşmuş; Miki ve Mini de karşılıklı ölesiye sıkılmadan önce (tabii ya sıkıldıkları çok belli) otomobilleriyle açık hava sinemasına gidip Miki meraklı olduğu için, polisiye film izlemiş; Tavşan Roger suçlara bulaşmadan önce Tavşan Jessica ile Çizgi Roman ülkesinin bir büfesinde buluşup bol hardallı sosisli sandviç yemiş olmalı. Bu kaçınılmaz bir durumdur. Dünyadaki bütün çiftler bir ilk buluşmayla aşk yolculuklarının enginlerine açılmışlardır. Programlanarak, rastlantıyla, çöpçatanlıkla ya da bilinmeyen nedenlerle de olsa en heyecanlı an budur; senaryosu ve seyircisi olmayan bu tiyatro gösterisinde iki kişi az sayıdaki değerini ortaya dökmek, çok sayıdaki kusurunu gizlemek üzere sahneye çıkar. Kimi zaman şahane oynarlar ve Eros o bitkin düşmüş okunu fırlatır, kimi zaman da yayını bile germez.

Müstakbel karım Claudia ile ilk heyecanlı buluşmamızda Eros hedefi kesinlikle şaşırmış olmalı. Öylesine berbat bir akşam oldu ki sanki dün akşamım gibi her ayrıntıyı ve söylediğimiz her sözü anımsıyorum. Ortak arkadaşlarımızın partisinde ayak üstü tanıştıktan sonra onu bir akşam yemeğinde buluşmaya ikna etmiştim. Bu yemeği bana ilgi duyduğundan değil, nezaketinden kabul ettiğini düşünüyorum. Oysa ben ona karşı derin bir ilgi duyuyordum bu yüzden sahneyi mükemmel bir özenle hazırladım: Kentin tarihî merkezinde bulunan ve Tanrı'nın Caserta'da yaşadığının kanıtı olarak ızgara et, Siena usulü domuz salamı, manda sütünden mozzarella peyniri konusunda uzman olan, küçük ve romantik bir restoranda yer ayırttım. Tabii ki küçük düşmek istemiyordum. Claudia'yı tam saatinde evinden aldım. Hattâ öncesinde sadık ve döküntü Corolla'mı yılın olayıyla şaşırtmış ve yıkatmaya vermiştim. Yol boyunca ona az sonra varacağımız gastronomi cenneti hakkında bilgi vermekten kaçındım. Onun için bir sürpriz olmasını istiyordum. Aynen öyle oldu.

Menüye göz atar atmaz allığın altında beti benzi soldu ama deneyimli bir oyuncu olarak bunca lezzet arasında ne yiyeceğine karar veremezmiş gibi numara yaptı. Sonunda garson geldiğinde, her türlü nezaket kuralını çiğneyerek, önce ben sipariş verdim. İştahım gayet açıktı ve önden siyah pate ile karışık

peynir tabağı, ardından da yaban domuzlu sosta pişirilmiş yumurtalı erişte ve fırında patates eşliğinde kuzu şiş istedim. Niyetim yemek seçiminde ona yol göstermekti.

Claudia gözünü bile kırpmadı ve kuru üzümlü ve çam fıstıklı hindiba ile sossuz yeşil salata istedi. “Al işte, hayatı boyunca hatlarını korumak için diyet yapan biri daha,” diye düşünmeden edemedim. Ancak taze peynirimi löp löp yutarken Claudia bana o korkunç gerçeği açıkladı.

“Ah, bu arada ben veganım.”

Bunu sanki gayet sıradan bir bilgiymiş gibi ilettili.

Âdeta “Nasıl yani, bilmiyor muydun?” der gibi bir havası vardı.

“Hayır, nereden bilecektim otobur, bilsem seni şarküterinin Disneyland’ine getirir miydin?”

Birkaç saniye yanağımın içine yerleşmiş peynirle öylece durdum. O anda sıradan bir insanın da geleceği öngörebileceğini anladım. Ben, acemi Nostadamus bu gece Claudia ile sevişemeyeceğimi biliyordum. Hattâ onun vegan ve masum ağzıyla benim etobur ve vahşi ağzım arasında bir yakınlaşma bile söz konusu olamazdı. Çok arzuladığım bu erotik hedefe ulaşmak, topal ayakla, oksijen tüpü olmadan Everest dağına tırmanmakla aynı şeydi. Çatalımı tabağıma bıraktım ve cılız bir sesle, “Yani vegan, tam

anlamıyla vegan mı?" diye sordum.

Pek zekice bir soru olmadığı aşikârdı. Vegan olmak bir sıfat değil, durumdu. Sıska, kısa boylu, ölü olmak gibi bir şeydi. Kimse sana enişten tam anlamıyla kel mi?" diye sormazdı. Ya da "Kaynanan tam anlamıyla ölü mü?" diye...

Kel demek kel demektir. Ölü demek ölü demektir. Vegan demek de vegan. Nokta.

Claudia haklı olarak şu yanıtı verdi:

"Hayır, haftada bir ormana ava gidiyorum, bir ge-yik vurup boğazlıyorum ve şiş yapıp yiyorum."

Bu alaycı şamarı hak ediyordum.

Demek ki vegandı. Besinsel bir savunma taktiğini etkili biçimde geliştirebilecek yeterli bilgiye sahip değildim. Şaşkın şaşkın çevreme bakındım. Restoranın dört bir yanında çengellere asılmış jambonlar, salamlar ve tezgâhta kaşkavallar vardı. İçeri girdiğimiz anda onunla alay ettiğimi ya da kışkırtmaya çalıştığımı zannetmiş olmalıydı. Suçumu hemen hafifletmem gerekiyordu.

"Yemin ederim bilmiyordum."

"Tahmin ederim. Sen beni merak etme. Sen seviyorsan cesetleri yemeye devam et. Ben demokratik bir insanım."

Küçük bir parantez açayım. Onun bu son cümlesi ilk buluşmalarda söylenen türden korkunç bir

yalandı. Beslenme söz konusu olduğunda kesinlikle demokratik değildi. Benim karıma göre “Naveganlar yani vegan olmayanlar” düşük bir ırka mensuptular, kan düşkününü canilerden oluşan yaygın bir tarikattılar ve bu amaçla açılmış Alcatraz hapishanelerine kapatılıp hayatlarını ıstırap ve yoksulluk içinde geçirmeye lâyıktılar. Ne yazık ki bu gerçeği çok sonra fark edecektim.

Kendimi toparlamak için tabağımdaki siyah pateyi beğenmemiş gibi eşeledim ve garsona her şeyi alabileceğini işaret ettim. Durumu kurtarmalıydım ama Irak çöllerinden daha mayınlı bir toprakta ilerlemeye çalıştığımın da bilincindeydim.

“Yani siz veganlar vejetaryenler gibi et yemiyorsunuz, değil mi?”

O dönemde konu hakkında bilgisiz olduğumu kabul ediyorum.

“Evet,” yanıtını verdi, “ama süt ve bal gibi, hayvanlar sömürülerek elde edilen öteki ürünleri de yemiyoruz.”

“A-aa, bal da mı?”

“Elbette, zavallı arılar.”

“Zavallı arılar.” Bu çok açıklayıcı bir cümleydi. Usain Bolt hızıyla iskemleden fırlamalı ve hesabı bile ödemedi Roma gecelerinde son hızla koşmalıydım. Bunu yapamadım ve bugün hâlâ nedenini merak edi-

yorum. Bunun yerine yapmacık bir ilgiyle şunu sordum:

“Peki... Ne yiyorsunuz o halde?”

“Geri kalan her şeyi. Tohumları, tahılları, baklagilleri, meyve ve sebzeleri. Biz insanların etobur değil otobur bağırsaklara sahip olduğunu biliyorsun değil mi?”

Bir anda WOŞŞŞŞŞŞ diyerek Nomentano Fen Lisesi'ne ışınlandım ve gözümün önüne benden nefret eden acımasız öğretmenim Adelaide Cotti Borroni tarafından sözlüye kaldırılışım geldi. Elbette her zamanki gibi düşük not almak üzereydim. Not defterine hak edilmiş bir “2” yazılacaktı. Yanıtlamayı denedim:

“Yani? Biz hem otobur hem etobur değil miyiz?”

“Hayır. En azından başlangıçta. Bağırsağımızın uzunluğu sekiz metre civarındadır, oysa aslanın bağırsağı sadece üç metredir. Uzun bağırsağa sahip olmak otoburlara özgüdür.”

“Ah, bak sen, hiç bilmiyordum.”

“Biz eti iyi sindiremeyiz,” diye başladı Claudia, “uzun sindirim sürecinde çürüme başlar.”

“Çürüme” ile mükemmel bir eşzamanlılıkla garson yaban domuzlu sosta pişirilmiş erişte tabağını önüne koydu. İğrenerek baktım ona.

Claudia, “İnek sütü de bizim sindirimimize uygun değildir,” diye devam etti. “Büyürken laktaz enzimle-

rimiz kesilir. Bu nedenle peynir karın şişkinliği, baş ağrısı gibi yan etkilere neden olur. Peynir proteini olan kazeinin organizmada nasıl bir enflamasyon yaptığını konuşmalıyım bile.”

Akşamımızın bu yöne kaymasına ve kazeinin sohbet konumuz olmasına hâlâ inanmıyordum.

“Dün akşam Claudia ile nelerden söz ettiniz?”

“Kazeinin zararlı etkilerinden.”

Cotti Borroni karşısında olduğum gibi sessiz kalmamak için bir destek arandım:

“Örneğin ben, neredeyse her sabah baş ağrısıyla uyanırım ama bir İbuprofen alırım ve hemen geçer.”

Yanıtı zaten bilen birine özgü edasıyla “Kahvaltıda ne yiyorsun?” diye sordu.

“Genellikle bir fincan süt ve bisküvi, tereyağlı ve marmelatlı kızarmış ekmek, kimi zaman daha doğrusu bazen de bir muz.”

İğrenmek ve şaşkınlık arası bir bakış fırlattı yüzüme.

“Şaka yapıyorsun değil mi?”

“Hayır. Ama zamanım kalmamışsa kafeye uğrayıp az kahveli sütle *maritozzo* yiyorum.”

“*Maritozzo* derken?”

“Roma işi tatlı bir çörektir, arasına bolca krem şanti konur.”

Sessizlik.

Seslerin acımasız zamanlamasıyla lokantada o anda kimse konuşmuyordu. Sadece adrenalin yüklü kalbimin kulakları sağır eden gümbürtüsü işitiliyordu.

Toparlamalıyım. İlk zorlukta pes etmeyecektim.

“Ama *maritozzo*, haftada bir kez. Genellikle çörek alırım.”

“Hani şu üzeri toz şekerli olanlardan mı?”

“Tek bildiğim o var zaten.”

“Affedersin ama ben asla kafede kahvaltı etmem, bu hiç anlayamadığım bir kapitalist alışkanlık. Neden gidip terli yabancıların arasında ayakta dikileyim, nereden geldiği belli olmayan yağlı ve kanserojen yiyecekleri tüketeyim? Akıl dışı bir iş.”

İşte en güzel anılarımdan birini mahvetmişti. Dedem ve ben evin altındaki kafede baş başa kahvaltı ederdik. O, bunu büyüklerin kahvaltısı diye adlandırdı. Meğer benim en sevdiğim büyüğüm beni öldürmeye çalışmış da ben bilmezmişim. Bütün kafelerin ve İtalyan dedelerinin resmî savunmasını denedim:

“Ama kafelerde olan bazı şeylerin sağlıksız olsalar da son derece lezzetli olduklarını ve asla evde yapılamayacaklarını kabul etmelisin. Örneğin kim evde sandviç ya da kruvasan yapar?”

“Çok lezzetli diyorsun ha? İçinde organizmamız

için sayısız zehir barındıran şeyleri neden çok lezzetli diye adlandırmalıyım acaba?”

Artık öğretmenimin karşısında bile değildim, doğru beslenme koşullarına karşı işlediğim ağır suç nedeniyle Engizisyon Mahkemesi tarafından cinayete yargılanıyordum.

“Aslında genellikle evde kahvaltı etmeyi yeğlerim.”

“Süte bisküvi bandırarak mı?”

“Evet...”

“Tabii ağrır başın! Organizmanı zehirliyorsun ve o da alarm zillerini çalıyor. Sen her sabah onu inek sütüyle, şekerle kirletiyorsun; şeker ve sanayi kakaosu koyduğundan da eminim ve beyaz unla, trans yağlarla, palm yağıyla ve kimbilir daha nelerle yoğrulmuş bisküvileri kesinlikle biyolojik olmadığına emin olduğum tereyağı ve marmelatla yüklüyorsun.”

“Marmeladı annem evde yapıyor.”

“Beyaz şekerle mi?”

“Bugüne kadar öyleydi ama yarın tembihlerim bir daha şeker kullanmaz.”

Yuvadayken, altında ne olduğunu keşfetmek için bir rahibenin eteğini kaldırdığım ve o merhametsizin de beni babama şikâyet ettiği günden beri kendimi hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim. Vegan saldırıyla mücadele etmeye yetecek diyalektik silahım yoktu. Söylediğim her söz aleyhime kullanılıyordu. İlk sor-

gulamadan önce avukatların öğütlediği üzere sussam iyi olacaktı. Susma hakkımı kullanarak kendimi kurtarabilirdim.

Claudia umursamazca “Kahvaltıda yediğin tek doğru şey muz,” diye devam etti. “Ama onun yanına bir şey eklememelisin. Başka gıdalarla yendiğinde mayalanır ve sindirimi bozar. Meyve, yemeklerden en az yarım saat önce yenmelidir. Asla bütün İtalyanların yaptığı gibi yemekten sonra ya da yanında değil.”

Dünyanın dört bir yanındaki otellerin geleneksel kontinental kahvaltısını üç adımda yerle bir etmişti.

“Muzu; soğuk sıkım keten yağı, kavrulmuş ay çiçek tohumu ekleyerek *Kousmine* yöntemiyle¹ harika bir kâse hazırlamak için kullanabilirsin, ama bunu sana başka bir sefer anlatırım.”

“Evet, belki daha iyi olur, sağ ol. Yani soya yağı eklenmiş bir cappuccino yanında küçük, sade bir kruvasan yesem olur değil mi?” Elimde kalan son bilgi kırıntılarıyla dik durmaya çalışıyordum.

“Kahve ve kruvasan olmayacak. Kahve kalbi yorar, kruvasan mayalıdır, glüten yüklüdür ve hele bir de kremalısını seçersen yandın.”

“Yok, tam un ve bal!” diye atıldım kendimden emin bir şekilde.

¹ İsmi Rus asıllı İsveçli Catherine Kousmine'den alan bir diyet yöntemi. (ç.n.)

“Daha beter. Bal, vegan beslenmede yer almayan bir gıdadır.”

Allah seni kahretsin Fausto, dikkatli ol, bunu az önce söylemişti.

“Ayrıca piyasada satılan tam un kandırmacadır. Eğer ürün gerçekten organik değilse senin tam un sanman için beyaz una kepek ekliyorlar.”

Yeter, kazanmıştı. Sınırsız cehalet kuyusundan başka bir şey değildim ve bozgunu hak ediyordum. Konuyu hafifletmek için,

“Keşke bu akşam seni dondurma yemeye davet etseydim,” dedim.

“Dondurmada süt var.”

“Meyvelide yok.”

“Şeker var.”

“Yani dondurma da mı yasak?”

“Hayır, evinde biyolojik meyveyle yapar ve belki stevia ile tatlandırırsan yiyebilirsin.”

Elbette stevianın neyin nesi olduğunu hiç duymamıştım ama inançla doğruladım.

“Tabii ya, bir kaşık stevia iyi olur.”

“Stevia bir bitkidir. Yaprakları kullanılır.”

“Yaprakları yani, tabii. Karıştırmışım.”

Gözlerinde küçümseyen ve acıyan bir bakış vardı. Beni az gelişmiş, Roma Neandertali gibi bir tür olarak

gördüğü kesindi ve bunca beslenme dersine bile lâıyk değildim. Akşam yemeğimiz; geç kalan yaz, gördüğümüz filmler ve son tatiller gibi banal konularla devam etti. Yemek ve sağlık konusuna bir daha değinmedik.

Akşamın geri kalanında hayvansal kökenli bir şeye elimi sürmedim, tatlı olarak zararsız ve yağsız narenciye sorbesi seçtim.

Onu kutsal bir sessizlik içinde evine götürürken, çevreyi daha az kirletmek adına hibrid bir otomobil alacağım konusunda yalandan söz verdim. Euro 2 model otomobilimden inerken Claudia asla unutmayacağım bir cümle savurdu bana:

“Biliyor musun, senden gerçekten çok hoşlandım... Ne yazık ki erken öleceksin!”

Sonra gecenin içinde görünmez oldu.

Otomobilin motoru çalışıyordu ama ben öylece kalakalmıştım. Son cümlesi pek çok anlama çekilebilirdi. Çözülmesi olanaksız bir bütünlük içinde hem aşk ilanı, hem elveda, hem de bir cenaze konuşması içeriyordu. Bardağı yarı dolu görmeye karar verdim: benden hoşlanıyordu. Ve koşullar göz önünde bulundurulduğunda bunu da kısmî bir başarı sayabilirdim. Ya da hak etmesem bile hedefi doksandan vurmuştum.